

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hírlap.

Megjelenik hetenkint kétszer: csütörtökön és vasárnap.

Kézdivásárhely, 1906. Március 8.

Csütörtök.

XXV. évfolyam. 19. szám.

Főelölts szerkesztő: Vajna Károly.

Kiadó laptulajdonos: Ifj. Jancsó Mózes.

Előfizetési árak:

Egész évre 10 korona. Félévre 5 korona.
Negyedévre 2 korona 50 fillér.
Egyes szám ára 10 fillér.

A lap szellemi részei és közlemények, Vajna Károly szerkesztőhöz, az előfizetési és hirdetési pénzek Ifj. Jancsó Mózes könyvnyomdájába küldendők.

Hirdetmények díja:

4 hasábos petítorért, vagy annak helyett 10 fillér.
Hivatalos és árverési hirdetések külön díjtétel szerint.
Nyílttér sora 30 fillér.
A hirdetések s nyíltterek díja előre fizetendő.

Gyermekvédelem anyagi áldozatok nélkül.

A múlt: az apáé. A jövő már a gyermeké. Az a jövő, melytől az ország istápolását várjuk. Nem hiába mondják az ország fiatalságát az ország oszlopának: rajtuk van minden lelkesedésünk, bennük van minden reménységünk. És méltán. Annyi pesszimizmussal nézik az ország állapotját, hogy kell jönni a megváltásnak is, hiszen nyakig vagyunk a bajban.

Reményeinket azonban nem szabad szétmálló homokra építeni. Vizsgáljuk meg, hogy az az alapzat, melyre az a sok remény épül, kibírja-e a vihart, szembe tud-e nézni a terheivel. Vajjon, ha az a közmondás: „lesz még az rosszabbul is” — beválik axiómának, itt ott kimondják hitnek, van-e olyan erős az ország ifjúsága, hogy kibírja ezt a sok veszélyt, mely annyira rajostul lepi meg a társadalmat.

Kívül az ablakot kopogtatja a hó. Az eresz alatt lelógó jégesapok tetszhetnek a költőnek: de nekem a szegényes házakban nyomorgó családokon, megdöbben a szívem. Összefacsarodik a szívünk, ha arra gondolunk, hogy mikor odakünn süvit a szél sok ember nem vesz meleg ételt magába, a fakó gyermekek egész tömegével fekszenek az ágyakon betegen. Itt is, amott is tizenként temetnek ifjú embereket és a hazai temetők telnek, egyre telnek.

A míg a temetőben sírhelyet ves a család, a fagyos rögökben, apák-anyák azon siránkoznak, hogy új szülött jött megint a házhoz.

Borzasztó lelki üresség és az emberi lélekben, itt ott a hazában, már az egy gyermek rendszerint áhitozza. Szerenese, hogy a törvény, még az anyahiénákra rá teszi a kezét, rut bűnük napfényre derültekor.

Az is irgalmatlan csapása állami életünknek, hogy a hajók minden utazáskor megtelnek hazai kíváncsiakkal. De azért a felületesség erősen hangoztatja, hogy a jövő biztosított, nevünk erőben, fényben, hatalomban.

Nagyobb városok a megmondhatója annak, hogy még a reménységre jogosított gyermekekben is, mennyire pusztít a társadalmi élet, ellenérzésének hiánya. Ennél pongyolább, bűnösebb nem törődömség, nincs egy hamar társadalmi életünk labirintjében.

Ki is fejtjük indokainkat. Meghozták a törvényt, hogy Magyarországon a 15 éven aluli gyermekek koreszmázása tilos. Nincs rá statisztika: hogy hány gyermeket mentenek meg az abstinenciának, de nyitott szem kell hozzá, hogy az ember meglássa a papiros törvény lelketlen be nem tartását.

Város helyeken síheder gyerekek a bünfertőjében elveszhetnek a nélkül, hogy

törődne velük valaki. A koreszmárosok annak adnak a ki fizet. Hogy honnan veszi a gyermek a pénzt, az az ő dolga. Egy bizonyos, hogy a gyermekek romlanak.

Budapestben egy-egy rendőri razzia alkalmával százával találunk ntorius tolvajokat, a kik megdöbbenő pszichológiai tanulmányt nyújthatnak a kriminálistáknak és a pedagógusoknak. A tolvajlás, az erkölcsi rend megsértése az elsatnyult test rémes látványa nem képezi a rendőri jelentés magvát, itt csak a szám, a név szerepel a társadalom nyilvánossága előtt az eredmény, a következmény az emberi süllyedés nem áll szemünk előtt.

Talán azért, hogy ne lássuk? Talán azért, hogy éles sebet ütne rajtunk — e látvány. De hiszen, tisztelt társadalom, ez nem jól van így. Elő csak azzal az okokkal és okozatokkal.

Lássuk őket. Nyissák fel vele a társadalom szemét, hogy mindenki lássa. Majd ha konganak a vész harangok, mindenki elmegy védgátat emelni a bős árnak. Így nem törődik vele senki. Vagy törődik?

Hát akkor miért engedik meg, hogy rossz hírű házakba bebocsátanak gyerekeket is? Miért van egyes helyeken, hogy iskolák közelében koresma s a mellett büntanya van?

Szomorú állapot ez nagyon. Szinte

TÁRGA.

A Miatyánk-rét.

— Irta: Prém József. —

I.

Gyönyörűség volt nézni azt a szép darab földet. A várostól félórnyira, a hegység küszöbén terült el. Sehol olyan buja a fa, mint itt; sehol olyan haragoszöld, akár a smaragd. A ki csak elhagyta a Miatyánk-rét mellett, irigykedve mondta:

— Mégis csak szerencsés ember ez az Illés Ferenc! Övé a legszebb birtokrész az egész határbán.

Mert a Miatyánk-rét messze fekvett a hegységbe. Csak el kellett hagyni a macskakapaszkodót, mely sziklás hegyhátként keresztül vágta a roppant kaszálót s a másik felén még virágzóbb, még üdöbb volt az erdőben elterülő tisztás.

Az Illés-család jó száz esztendeje bírta a Miatyánk-rétet. Ott a Kiskárpátok alján drága a széna s mert Illésék övönként négyszer is kaszálhatták, bőven jövedelmezett a birtokuk. Milyen fű is volt az! Köröskörül illatozott az egész vidék s ha felszél támadt, a város levegőjébe csupa fűszert hozott ostánkt, a mitől majd hogy meg nem ittasodott a finyásabb kisasszonyosereg.

A városkában Illés Ferenc az első polár volt. Nem házasodott meg. Emberkerülő hírében állott. Csak ritkán jött be a városkában. Ott tanyázott a réti majorban, néha meg, a meleg nyári hetekben, fűhúzódott a szőlőjébe, melynek közepén nagy prés háza állott. Ebben két szobája, konyhája, élszkanálja kőből épült, s olyan otthonos, hogy télen is bevált szállásnak. Irigyei, ha szó esett róla, hozzá tették.

— Hát még a pincéje! Milyen sora a teli hordóknak! Ha kápolna lenne az a boltives, földalatti csarnok, de sok ájtatos ember látna!

Am vendég sohse fordult meg sem a majorban, sem a présházban. Hej, pedig volt ott vigasság valamikor. Kíváto, a míg a kacskás Illés Klára időhaza kacarkodott az unokabátyjával, Ferencurammal. Hajnalig, de sokszor verőfényes délig tartott a szüreti dárúdó, meg a tánc. Most is emlegetik az utolsó mulatságot, azt a híreset, melyen Illés Ferenc elakartá gyűrűzni Klárát. Mar tisztában voltak szíveik. S a férfi elérzékenyült.

— Az lesz a boldogságom, ha két Illésre adja áldását a púp. Hadd engesztelődjön meg a haragos két ösünk, akik egymás életére törtek. Én vagyok a meggyilkolt ivadéka, te a földönfutó unokája vagy. Az utolsó Illések, a kik azért lesznek egymáséi, hogy ne legyenek a legutolsók... Szeretsz-e Klára? S cress mert az életemet te tartod meg!

— Akkor hát élj, Ferenc! A szerelmem éltesen...

Huzta a cigány, csengtek a poharak, a szüretelő lányok s legények nótái meg-megesendültek és Klára engedte, hogy Ferenc átkarolja, meg is csókolja ott a vendégek előtt.

Csak a mikor a fiatal Verpelethy Andor báró közelebb lépett s mohó tekintetével rátapadt a fekete hajra, kipirult Klára, akkor rezzent meg a lány és gyorsan kibontakozott a rokoni karokból.

— Jézus! Hisz táncolnom kell. A báró urvár is már.

— Az első csárdás már az enyém lesz!

— Hát ilyen házigazda vagy? Lefoglalnál magadnak?

A báró most először tisztelte meg Illést az előkelő megjelölésével. Nagy is volt iránta a reverencia. Azért röstelni kezdte a jelenetet. Idegesen fölesapta a monokliját, ám azért udvariasan, de kissé gúnyosan vetette oda a szót:

— Csak tessék. Várhatok...

Nos, hát így kezdődött. Várt Andor báró, de a második táncotól fogva aztán övé volt Klára... Mivel álmihatta, csalogathatta, a jó Isten tudja! De többé Illés Ferencét nem karolhatta a lányt. Elhírogatták egymástól, össze is zördültek egy nap:

— A báróért bomlasz! Ne hazudj! Mindent tudok. Azt hiszed elvesz? Az ám! Leszel hát a csafatjal! Már is annak tart mindenki!

A lány böszülten ugrott föl:

— Minek mondasz? Te gyáva, te! Volnék férfi.

vibrál a toll a kezemben mikor azokra a bűnökre gondolok, melyeket a gyermekek elkövetnek. Az se rend, az se egészség és az se a szabadság helyes értelmezése, hogy faluhelyeken már minden engedély nélkül korezmákban rendezik a siheder gyermekek számára a farsangi mulatságokat. Arról meg ne is beszéljünk, hogy hány gyermek néz a kancsó fenekére és hány gyermek hall ott trágár szavakat.

Az volna legnevesebb ember védelem, ha legalább azokat, kik ifjan, vidáman, egészségben növekednek, megóvnánk őket ép testével és ép elmével adránk át az életnek, mert meguszni az élet folyamát úgy is olyan nehéz lesz hova-tova, hogy bizony nagyon is erős emberek kellenek hozzá.

Felhívás a magyar ipar védelme érdekében indítandó társadalmi akció támogatására.

A nagy megpróbáltatásban, mely terhes felhőként tornyosult edes hazánk egére, minden magyarnak meg kell ragadnia minden eszközt, mivel a megpróbáltatásból diadallal lehet kiemelni árva nemzetünket. Ilyen eszköz, többek közt, a magyar ipar erőteljes támogatása.

A külföld szívtá eddig ipari termékeivel e haza zsirját. Bámulatos leleményességgel hozta nyakunkra ipari cikkeket, mi által évenként 900 millió koronát vett el tőlünk, s fordított a saját boldogulására árva nemzetünknek mindinkább közelgő végveszedelmére.

Ne tőrjünk ezt tovább! — Kossu h apánk szel-leme int feléuk, ki első volt hasonló nehéz időnkben ezen törekvés propagálásában; ő buzdít a gyermekei jövődjéért aggódó edes apa szentszerelmével a haza bölese (Deák Ferenc) tanításának meghallgatására: „Amit nekünk a honi ipar nyújthat, azt idegenből venni, hazánk elleni bűn!” — S „A haza érdekében a külföldi árukkal szemben minden ház a saját küszöbén vonja meg a vásárcsömöpőjét.”

Abban a tudatban, hogy nemes, hazafias munkát végzünk vele, szeretettel hívjuk föl társadalmunk minden tagját: csatlakozzanak velünk együtt a hazában már mindenfelé megindult iparvédelmi akció támogatásának sorába.

A nékhöz is szól ezen felhívásunk. Városunk s a vidék hölgyközöisége mindig lépést tudott tartani a haladó korrallal, bennünk minden reform mozgalom meleg pártolóira lett. Hisszük, hogy ezt a szent ügyet is ép oly melegséggel fogják fölkarolni s családi körükben mindentel követnek, hogy az általános iparversenyben a magyar iparnak adassék előny.

Iparos polgártársaink a haza érdekei mellett, saját érdekeiket istapolják ezen akció pártolásával.

A kereskedőket első sorban arra kérjük, hogy amit eddig talán teljes mértékben nem tehettek ilyen társadalmi mozgalom hiányában, árucikkeik közé fokozatosan a honi iparcikkeket vezessék be, ők szolgáltatassanak alkalmat, a vásárló közönségnek arra, hogy hazafiai, honleányi kötelemeinek e téren is eleget tehesen.

Jelenjenek meg ők, s jelenjen meg minden más társadalmi állású polgártársunk e hó 11 én vasárnap délután 3 órakor a helybeli áll. elemi iskola tornacsarnokában a „Magyar Védő Egyesület közdivásárhelyi fiókja.” megalakítása tárgyában tartandó előértekezleten.

Hazafias tisztelettel kérjük azért Cimet: szíveskedjék a jelzett előértekezleten kiküldöttivel képviseltetni magát.

Ez az előértekezlet van hivatva kimondani azt hogy hajlandó-e városunk s a vidék lakossága edis hazánk javát e téren is előmozdítani, s ha igen: minő eszközökkel, mekkora készséggel, teszi azt? Hajlandó-e tovább is vétkes közönnnyel nézni, mint szívják vérünket idegen, ellenséges indulatu nemzetek, vagy ebben nekik éppen segédkezet is nyújtani?

Van tisztességes, szépen fejlődő magyar iparunk. Ezt támogatassuk! Ez az út az, mely a nemzeti önállóság felé vezet. Csak így írhatjuk más nemzetek szívébe előre törni akaró magyar nemzetünk parancs szavát:

„Tiszteld a magyart!”

Hazafias üdvözléssel:

Kézdivásárhelyen, 1906. márc. 5.

A városi tanács

Dr. Török Andor

polgármester.

A helyi Székely

Társaság nevében:

Intze István

a társaság elnöke.

A válság

Pest megye autonómiáját felfüggesztették.

Rudnai Béla királyi biztos magához kérette az összes pestvármegyei tisztviselőket.

Mikor valemennyien együtt voltak a főispáni szobában, Rudnay királyi biztos leiratot vett elő zsebéből s emelt hangon fölolvasta annak tartalmát. A leirattal a királyi biztos felfüggesztettnek jelentette ki Pestvármegye autonómiáját.

Ugyanez a leirat Beniczky L. alispán nyugdíjaztatásáról és Csapó Lóránt pestmegyei főszolgabírónak alispánvá váló kinevezéséről is intézkedik.

A leirat fölolvása után kijelentette Rudnay, hogy negyvennyolc órai meggondolási időt ad nekik arra, hajlandók-e az új alispán alatt tovább szolgálni. Ha megtagadják az engedelmességet elcsapja őket és bűnvádi foljelentést is tesz ellenük.

A koalíció Bánffy ellen.

Bánffy Dezső nyílt levélben kijelentette, hogy kilép a koalícióból.

A szövetséget ellenzők pártjai, az alkotmány párttal egyetemben a legnagyobb felháborodással emlékeznek meg Bánffyról nyílt levele kapcsán.

Az abban kifejtett program — úgy mondják — kizárta teszi, hogy az új párt továbbra is a koalícióban maradjon és így Bánffy a vezérlobozottság tagja legyen.

Valtozások a miniszteriumban.

Mint írjuk, Kristóffy, József belügyminiszter beadta lemondását. Fejérvary Géza báró miniszterelnök lesz a belügyminiszter is. Lányi Bertalan igazságügyminiszter szintén távozik helyéről. Utódja Geguss Gusztáv a budapesti királyi főügyész lesz, más források Székely Ferenc katonaiügyész igazságügyminiszterségét is emlegetik. Lányi Bertalan a Kuria másodelnöke lesz, mert Oberschall mellőzését a Kuria elnöki állásának betöltésénél bírói körökben valószínűtlenné tartják. — Hegedűs Ferenc közigazgatási bíró pénzügyminiszterrel s Toszt Gyula közalapítványi főigazgatóval vallás- és közoktatásügyi miniszterre való kinevezését már jelentették.

A miniszterelnök nyilatkozata.

Báró Fejérvary Géza miniszterelnök nagy küldöttséget fogadott, s ezek előtt ki jelentette, hogy a kormány első kötelessége a veszélyeztetett állami rend helyreállítása, mely nélkül a gazdasági élet végzetes hanyatlására volna kárthatva.

A király szívé legfájdalmasabban érinti, hogy ezen állapot bekövetkezett.

A midőn az állam feldult rendjének helyreállításához fűződő legfontosabb érdek elől most más szempontoknak háttérbe kell szorulniuk, szóló óhajtja, hogy a rendezett viszonyok mielőbb helyreálljanak, hogy a parlamenti élet felvehető legyen.

volnék Illés, a véredekkel fizetnél te is! És ráemelte kezét az érts emberre.

Ez pedig lecsapott rá és kiutasította a családi portáról.

Másnap eltűnt Klára . . . Tudta, hová menjen. Egyenesen Andor báró karj i közé.

II.

Három, de bizony négy év is eltelt, míg a messze külföldről visszatértek. Egyelőre Budapesten élték tovább a világukat, s ez alatt Illés Ferenc nyögte az életet. Hogy Klára hazakészül, egyszeribe megemberelte magát. Mintha egyenesen lett volna a tartása is. Be-bejárt a városkába . . . Neki öltözködött s olyan uri forma lett megint, mint azelőtt . . . Még a kaszinóba is fölment. Torzonborz szakálát levágatta, de hűsögesen eljárt a borbélyhoz is, hogy simára beretválja az állát. Az emberek mosolyogtak.

— Mi célja lehet? Tán röstelné, ha egykor mátkája olyan félparasznak látná — ő, az előkelő dáma. Hm! hát mégis felesége Andor bárónak vagy mi?

— Persze csak amugy balkézre . . . Hahó!

— Az ocsmány, a hitvány! — morogta Illés, valahányszor elhaladt az üresen álló Verpelethy ház mellett. Itt fog cifrázkodni a szemérmetlen!

És utálattal köpött egyet.

Nagy volt ám a meglepetés, a mikor otthon termelt Andor báró. Hát még, a mikor magához hívatta Illés Ferencet fekete kávéra, csakugy, mint az öreg báró tette, aki szerette a szomszédját.

A Verpelethyek hajdan egyedüli urak voltak

a környéken. Mondják, hogy a Miatyánk-rét is az övék volt egykor; de aztán a kuruc-háborúk zivataraiban, a jó Isten tudja mi jusszon, de az Illés-familliára szállt a szép fekvőség.

Az emberek ámulva nézték, a mikor Illés belépett Andor báró házába. Csöpp elfogultság se látszott rajta. A fiatal báró mosolyogva ment eléje:

— Valami üzletem volna, szomszéd uram — kezdte nyájasan, miközben pánlikás nagy szívarral kínálta meg s az inasnak intett, hogy töltsé a kávé.

— Üzlet? Velem?

— Remélem rááll?

— Mi legyen az, báró ur?

— A Miatyánk-rétet akarnám megvenni.

— Hát hiszen, ha megtudunk alkudni, én nem kötöm magam.

— Persze! Illés uram egyedül áll. Családja ninesen.

— Nincs. Nem is kell!

— Örököse sincs.

— Nem is lesz! . . . Jótékonycélra hagyom mindenemet. Azt hiszem már nem sokára. Cudar egy élet ez, beleuntam.

Az elkeseredés kitűt Illésből s a mint nézte a szalmaszínűbajszu, előkelően kopaszodó, szinte madárfejú, de éles tekintetű, illatos bárót, a ki cingás természetével odatámaszkodott a fehér kandallóhoz, szerette volna torkon ragadni ott, a saját fogadó termében. De ismét türtőztette magát s kinosan mosolygott.

— Visszahúzodom a dombi présházamba. Onnan nézem a világot és meg is vetem. Eladom

a majort is, meg az erdőt; ez a kettő, no még a Miatyánk rét megér harmincezer forintot.

— Sok! — válaszolt Andor báró. — Eszébe juttatom, hogy pörrel is megvehetném a rétet, mert hisz a családódom volt s ha akarom, a megyeház levéltárából még ma kiszedik az okleveleket, a melyekkel aztán . . .

— Ugy? Na hát akkor nem adom a Miatyánk-rétet! Tossék csak pörösködni!

Illés Ferenc becsapta az ajtót és nagy léptekkel indulatosan távozott.

A szomszédsházából nevetés hangzott. Csengő nő nevetés. A következő pillanatban kislőtött egy piros arcú, kissé neki gömbölyödött, magas, sugárzó szép delfi. Még folyvást kacagott:

— Óh, a gögös paraszt! Hogy felfortyant! Ő nem adja a rétet! Hát mi lesz most a kastélyllyal? a tervvel? Hisz itt már az építész. Ha nincs meg a rét, nincs parkunk, pedig a park a fő! Látnod, milyen a paraszt, látod!

— De Klárika! — a csittította Andor báró a hangos delfit. — Csak bízd rám. Meg lesz a Miatyánk-rét És a kastély még ez évben itt fog pompázni!

Ha hallotta volna ezt Illés Ferenc! Ha látta volna, hogy egykori imádott rokona, Illés Klára, mily kihívóan néz utána az ablakból!

III.

A paraszt csakugyan felébredt a megcsalt Illésben. Egyenesen a városi ügyészhez ment. Elmondott neki mindent és tanácsot kért.

— Hát bizony — felelt az ügyész — olyan

Hangsúlyozza a miniszterelnök, hogy a kormány programja különösen az általános választójog, a napirendről sohasem vehető le, mert milliók akarata minden akadály dacára érvényre jut.

A magyar ipar védelme.

III.

A mai Magyar Védő Egyesület szervezése.

Ezen irányelvek alapján szervezett „Magyar Védő Egyesület” ez idő szerű feladatai csak annyiban különböznek az 1844–48-beli Védegyesület feladataitól, hogy a gyárak és iparvállalatok alapítását egyesületünk nem tervezi; mert ez a ma dolgozó tőke feladata.

Az egyesület tervezi ugyan (alapszabály 7. §. a. pont szerint) a „Nemzeti pénzalap” gyűjtését — de ezt a hazai ipui és mezőgazdasági termékek terjesztése és fejlesztésének előmozdítására fogja fordítani.

Ha fölfendül a magyar ipar és általában nagyobb lesz a fogyasztás, ez bizonyosan maga után vonja a heverő tőke megmozdulását, a nemzet vagyonszerző osztálya szintén munkához lát és jövődolgozó ipart teremt, míhelyt társadalmunk a hazai ipar használható munkájának következtetés fogyasztásával biztosítja az ország piacát a honi ipar számára.

Meglejtő iparunk a külföldi ipar háttérbe szorító versenye miatt tengődött eddig, de előtérbe fog nyomulni, míhelyt a hazafias társadalom erős akarata a nemzeti erőik fejlődését, a honi ipar használható termékeinek fogyasztására is alkalmaszza.

A „Magyar Védő Egyesület” célja lesz az is, hogy az ipar minden ágának fejlesztése, a nemzet gazdasági és kulturális erejének növekedése előmozdítások. Ezek által remélhető nemzeti önállóságunk és közigazgatási függetlenségünk oltalma s biztos megvédelmezése.

Az évtizedeken át védtelenül hagyott magyaripar hanyatlásának lesújtó következményei a rohamosan terjedő eladósodás és szegényedés s a növekedő nyomor legtöbb munkás honfitársaink ezreit kergette idegenbe kíváncsolni, kiknek nagyrésze a magyar nemzetre nézve örökre elveszett!

E szomorú tapasztalatok nyomán egyesületünk

feladatai közé sorozta elhárítani a tovább mutatókozó vesélyt olyképp, hogy a honi ipar pirtolásával tisztesség és becsület munkához segíti a magyar kézműiparosok osztályát s elfog követni mindent, hogy a becsületes munka megtalálja a megérdemelt hazafias pártolást a az érdem elvehesse jutalmát!

A nemzetnek föl kell öbrednie és be kell tennie, hogy csak a magyar gazdasági érdekek és a hazai ipar védelmével és fejlesztésével lehet segíteni a haza sorsán.

A külföldi üzleti élelmesség miatt a túlhalmozott idegen árucikkek tömkelegében a hazai ipartermékeket alig tudjuk felismerni, — ez a körülmény a hazafias fogyasztókat rendszeren megtéveszti; ámde a „Magyar Védő Egyesület” ezen akadály elhárításáról is gondoskodik olyképp, hogy időről-időre ismertetni fogja a kifogástalan magyar gyártmányu és kézmű ipartermékeket s azokat védőjegyekkel fogja ellátni.

E cél megvalósítható lesz, ha a honi ipar pirtolás kötelességét a közudatba — a pilótáktól a kunyhókig — nemesak átültetjük, de abban meg is tartjuk azzal, hogy állandóan figyelmezzünk a fejlődő és növekedő honi termékeket — kiadandó címterek ismeret terjesztésével.

NAPI HIREK

— **Áthelyezés.** A király Teriovszky Béla dr. marosvásárhelyi kir. ítélőtáblai elnököt áthelyezte Szegedre.

— **Személyi hír.** Elischer József, kir. tanácsos, s nagyszebeni kir. tankerület érdemes főigazgatója, a román. kath. főgimnázium meglátogatására a közeli napokban Kézdivásárhelyre érkezik.

— **Kinevezés.** Pellion Ervin, sepsiszentgyörgyi r. kath. segédlelkész, hitoktató ho szabb időre szabadságot látván, helyébe Gf. Majláth Gusztáv Károly püspök Mihály Domokos csikszentgyörgyi segédlelkészt nevezte ki.

— **A „Gályarabok éneke” a templomban.** Mult vasárnap d. e. a kézdívásárhelyi ref. templomban urvacsoara osztással összekötött isteni tisztelet volt, melynek egyik kimagasló pontját képezte a „Magyar Gályarabok éneke” nek előadása. Az ének-részeket a ref. egyházi dalkör a zenekísérettel pedig a tüzoltó zenekar tagjai adták elő oly szép sikerrel, oly komoly hatással, mely teljesen méltó volt a megható dallamhoz s a magasztos ünnepi alkalomhoz egy ránt.

A betanítás és vezetés fáradságos, munkáját Nagy Gerő énekesvezér végezte, ideális lelkesedéssel, kiváló vallásos buzgósággal. A nagyszámú hallgatóság osztalan elismerése legyen a jutalom a szép prolnkéért.

— **Leányok művészestélye.** A ki figyelemmel olvasta a sepsiszentgyörgyi áll. tanítónőképző jövő szombat esti (márc. 10. iki) hangversenyének lapunkban is közölt gazdag és változatos műsorát, az előtt megmagyarázható az a nagy fokú érdeklődés, melylyel az estély iránt egész Hároms ékmegyében, sőt azon túl is viseltetik az intelligens közönség. Aki nek meg alkalma volt a serényen folyó próbák valamelyikét megnézni, az meg a legőszintebb elismeréssel szól előre a hangverseny felől, melyet ismételtén igazi melegséggel ajánlunk közönségünk pártfogásába, ennél is inkább, mert a tiszta jövedelem a Tüdőbetegok József főherceg szanatoriumához teendő alapítvány javára fog fordíthatni.

— **Eljegyzés.** Dáldozó Veres Károly, paplelei ev. ref. lelkész, f. hó 3-án tartotta szűkebb családi körben eljegyzési ünnepélyt Papoleon, Imreh Mózes körjegyző és felesége Joós Agnes szeretetreméltó miveltlekkü leányával; Ilaskával. Gratulálunk.

— **Ügyvédi lemondás.** Dr. Keresztes Endre kézdívásárhelyi ügyvéd lemondván, irodája részére gondnokul Dr. Róz Béla ügyvéd neveztetett ki. Dr. Keresztes Budapestre megy — közjegyző-jelöltnek.

— **Március 15-ikét Kézdivásárhelyen** az idén is szokott hazafias lelkesedéssel fogják megünnepelni. A fő ünnepélyt a kaszinó állandó már. 15. iki ünnepélyrendező bizottsága rendezi, ezuttal, mint 1897. és 1888-ban is, este fél 8 órakor, a Vigadóban, tetszészerinti belépési díjakkal, a Kossuth-szobor alap javára. A műsort nemskára közölni fogjuk. A kaszinó ünnepélye után lesz a „Kossuth-Lajos Asztaltársaság” ünnepélye lenn a Vigadó nagy étertermében.

— **Helyettesítés.** Sübek Ede, sepsiszentgyörgyi rendőrkapitány hat heti szabadságra meuvén, helyettesítésével Háromszékmegye főispánja id. Jakab Gyula, sepsiszentgyörgyi lakos, nyug. udvarhelymegyei alispánt bízta meg.

— **Halálozás.** Id. Sarabás József lisznyói földbirtokos, 1848–49-iki szabadságharcuok egyik lelkes bajnoka, tábori hadbírtos, 79 éves korában Lisznyóban meghalt. Az egész község nagy részvéte között temették el a derék 43-ast. Áldás poraira.

— **A Polgári Kör alakulása.** (Meghívás.) A Kézdivásárhelyen alakítandó Polgári Körnek szervező bizottsága 1906. évi március hó 11-én vasárnap d. u. 3 órakor a Janosó Elek vendéglőjének emeleti helyiségében értekezletet tart, a melyre a szives érdeklődő polgártársakat tisztelettel meghívja a szervező bizottság.

— **Jótekonyság.** Kanizsainé Kovács Etelka, Urhölgy Debrecenből, egykor az árvaház igazgatója, 200 azaz Kétszáz koronás alapítványt tett az Erzsébet árvaleánynevelő intézet javára. A hálás visszaemlékezés a humán intézetre, annak első igazgatója részéről, őszinte elismerést keltett intézetünk mindn jóakarójánál, de különösen a kezelő bizottságban, melynek nevében ezennel meleg köszönetet nyilvánítnk a kegyeslekkü új alapítónak. Kézdivásárhely 1906. márc. 6. A háromszékmegyei Erzsébet árvaleánynevelő intézet k. b. nevében: Gróf. Mikes Árminné, elnök, Vajna Károly, jegyző.

— **Szövőgyári munkások az árvákért.** A sepsiszentgyörgyi székelyszövőgyár derék munkásai a farsangon rendezett báljuk jövedelméből az idén is 50 (ötven) koronát juttattak az Erzsébet árvaleánynevelő intézetnek. Ez a nemes cselekedet ékes bizonyosság a derék székely szövőleányok és férfiak önzetlen gondolkozásáról, valamint hazafias lelketű vezetőjükknek, Winderlich Hugó gyárigazgatónak jó szívérl. Fogadják e helyen is intézetünk hálás köszönetét. Kézdivásárhely, 1906. márc. 6. A Háromszékmegyei Erzsébet árvaleánynevelő intézet elnöksége nevében: Gf. Mikes Árminné, elnök. Vajna Károly, jegyző.

— **Az ügyvédi kamarából.** Bartha Ignác csikszeredai ügyvéd elhalálozván irodája részére a marosvásárhelyi ügyvédi kamara gondnokul Dr. Daradics Feliks ügyvédet nevezte ki.

nagy ur, mint Verpeléthy Andor báró, minden pört megnyer! Ha nincsenek rendben az írományai, kedves Illés uram, akkor elégedjék meg harmincezerrel.

— De minek neki az én birtokom?

— Kastélyt épített a szeretője számára s a szeretője éppen ezt a rötöt kedvelte meg. Kötí magát hozzá.

— A szeretője? Ki az? — És Illés a padlóra nézett.

— Valami Illés Klára. Ott lakik vele. A napokban jött meg ő is... Párszor már kilavagoltak kikocsikáztak... Ej, mintha nem tudná! Park lesz ám a réjéből Illés uram!

Illés Ferenc főkacagott. Most már ő kacagott, de félelmesen és keserűen.

— Hát neki kell a Miatyánk-rét? Az Illés Klárának! És a kastélya, az új kastélya ablakából akar farkas szemet nézni veleim? Az a csábos, alatos teremtés! Tán le is néz majd rám, a ki a dombi házikómba kinlódok, bänkódom ő miattal Elrontotta az ifjuságomat, elrontotta az életemet, hát nem nyugszik most sem? Jó!

Még aznap megköttötték Illés és Andor báró az adásvévesi szerződést... Még abban a hétben megkezdtek a kastély építését... Még abban az évben beköltözött a gonoszlekkü Klára...

A szőlő-dombról nap nap után, hétről hétre, hónapról-hónapra uézte Illés Ferenc, mint emelkednek a falak, mint zárják el szemei elől a határt, mint mérik ki az inzsellérek a Miatyánk rétét, mint hintik be sárga, kavicsos müróval a hasított utakat, mint ültetik a fákat, bokrokat angol mintára...

— Hahaha! Most már vége itt a világnak? Az én világomnak? Szemem megakad itt? ... to-

vább már nem is nézhetek többé? ... soha, a meddig csak élek? Jól van no! Kellert, hogy kezére járjak a Klára bosszujának? Mert csak az ő megalázott gögje, a megtorlás vágya emelte ide a büszke kastélyt, ültette a parkot. Így akartad-e Illés Ferenc? No hát így!

Az első holdas éjen ott leste a prsház gazdája, mint lépnek ki a Miatyánk-rét uj fáinak sötét árnyékából Andor báró és Klára. Az első ábrándos sétá a parkban... Átölelve tartják egymást... Beestelen, parázna ölelés... Rablott öröm... fel-lázító... égbekiállól!

Valami rettenő gondolat, mint a vérese karna belekapott abba a sokat zaklatott agyba... Pillanatra a látása is elhagyta Illést... Azt hitte csak álom, a mi oda át történik... S mint a álom lett volna, úgy kapta le a falról a puskát... Leosont a kőkereszt mögé s ott ólálkodott... és egyre csak a Klára csökját vélte érezni ajkán, azt az egy régi, egyetlen csöket, a szüreti mulatság éjjeléből...

Azok ott, az önfeldek, nem látták a fegyvert, mely rájuk volt szögezve

— Még egy Illés vérol

Miatyánk, ki vagy a menyekben...

Halkan morogta az imát a kőkereszt mögött. S a golyó, mely dördülve az ölelőzők felé törtetett, csak egyiknek hasítottá át a szívet — azt a hűtelen, gonosz szívet.

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundatia pentru Scoală - BCU Cluj-Napoca.